ఊసులాడే ఒక జాబిలటా!

నిషిగంధ

యదార్థ సంఘటనలకి నవలా రూపం - ఆసాంతం ఆకట్టుకునే సుమధుర స్నేహ బంధం

ఈ ఆఖరిభాగం చివర్లో 'కార్తీక' పాతికేళ్ళ క్రిందట వ్రాసిన లెటర్స్ కొన్ని యధాతథంగా..

(క్రిందటిసంచిక తరువాయి)

జూన్ 2, 1988

వైజాగ్

హాలో వంశీ గారు,

మీరూ, మీ ఫ్యామిలీ అంతా బావున్నారని తలుస్తాను. కార్తీకని ఇక్కడ హాస్పిటల్ లో జాయిన్ చేసి అప్పుడే దగ్గర దగ్గరగా 10 రోజులైపోతోంది. ఈ హాస్పిటల్ ఛీఫ్ మామయ్య తమ్ముడు, రఘురాం గారికి మంచి స్నేహితుడవ్వడం వలన బెడ్ అదీ వెంటనే అరేంజ్ చేశారు. రఘురాం గారే మేముండడానికి కూడా ఒక చిన్న రూం హాస్పిటల్‌కి చాలా దగ్గరలోనే చూసిపెట్టారు. మామయ్య హర్షని, మా అత్తయ్యనీ దింపి రెండు రోజులుండి వెళ్ళిపోయారు. ఈ కష్టకాలంలో సహాయాన్నందిస్తున్న ఈ స్నేహహస్తాల గురించి ఎంత చెప్పినా తక్కువే అవుతుంది!

ఇప్పటివరకూ వాడిన మందులతో ఏమీ పాజిటివ్ రెస్పాన్స్ కనబడలేదని కార్తీకకి వెంటనే రేడియేషన్ ట్రీట్‌మెంట్ మొదలుపెట్టారు. డాక్టర్లు ధైర్యం చెప్తున్నంతసేపూ కాస్త ఊరటగా అనిపించినా కార్తీక మొహం చూస్తుంటే చెప్పలేనంత అలజడి. కడుపునొప్పికి తోడు ఈ రేడియాషన్ వేడి కూడా తోడయ్యేసరికి తను తట్టుకోలేకపోతోంది.. నరకయాతన పడుతోంది. తన బాధని తగ్గించలేని అశక్తుడినైనా మనసుని మాత్రం ఆహ్లాదపరచడానికి నా శతవిధాలా ప్రయత్నిస్తున్నాను. మెలకువగా ఉన్నంతసేపూ హర్షతో సమయం గడపడానికే ప్రయత్నిస్తోంది. వాడితో ఆడుతూనే సడెన్‌గా వాళ్ళ అమ్మమ్మ తాతయ్యల్నీ, మిమ్మల్నీ గుర్తుకు తెచ్చుకుంటుంది. తనకేదో అయిపోతుందని, పెద్దవాళ్ళని వాళ్ళ పట్టుదలలు సడలింపచేసే శక్తి తనకి లేదు గానీ మిమ్మల్ని మాత్రం వీలైనంత త్వరలో చూడాలని ఆత్రుతపడుతోంది.

మేమిద్దరం దగ్గరవ్వడానికి కార్తీక మీద మీ ప్రభావమే ముఖ్యకారణమని నాకు తెలుసు. మీకో విషయం తెలుసా, నేను కూడా పెళ్ళి చేసుకోకూడదనే నిర్ణయంతో ఉన్నవాడినే! అంటే కార్తీకలా పెళ్ళి పట్ల విముఖతతో కాదు... నా ఆలోచనలను, ఆశయాలనూ అర్థంచేసుకునే అమ్మాయి దొరుకుతుందనే నమ్మకం లేక! కానీ కార్తీకని చూశాక ఆ నిర్ణయం సడలిపోయింది. అవసరంలో ఉన్నవాళ్ళకి ఊరికే మాట సాయం కాక నిజంగానే సహాయం చేయాలనే తాపత్రయం ఉన్న అమ్మాయి, పని చేసుకుపోవడమే కానీ ఎలాంటి

మెప్పుదలలనూ ఆశించని అమ్మాయి! తనని నా జీవితభాగస్వామిగా ఆహ్వానించాలన్న ఆలోచన క్షణక్షణానికీ బలపడి, అమరావతి పిక్నిక్ తర్వాత దృఢనిశ్చయంగా మారింది. ఇక ఆలశ్యం చేయకుండా భూషణం మామయ్య వాళ్లకి నా మనసులోని మాటని చెప్పగానే వాళ్ళు నిరుత్సాహం కలిగించే మాట చెప్పారు. అదే, తనకి పెళ్ళి చేసుకునే ఉద్దేశ్యం లేదని, త్వరలో హైదరాబాద్ లో ఎమ్.ఫిల్ చేయడానికి వెళ్ళిపోబోతున్నదనీ! అయినా సరే అడిగిచూడమన్నాను. నమ్మశక్యం కాని విధంగా కార్తీక వెంటనే ఒప్పుకుంది. ఆ తర్వాత తెలిసింది మీ గురించి, మీ ఇద్దరి కలం స్నేహం గురించి, తన మీద మీ లేఖల ప్రభావం గురించి! ఆ క్షణంలోనే మీరు నాక్కూడా ఆప్తమిత్రుడైపోయారు.

అందుకే కేవలం కార్తీకని సంతోషపరచడానికే కాదు మేమిద్దరమూ కలిసి మీకు కృతజ్ఞతలు తెలుపుకోవడానికైనా మీరు వీలైనంత త్వరలో ఇక్కడకి రావాలని కోరుకుంటున్నాను. కవర్ మీద అడ్రెస్ అదీ రాస్తున్నాను. మీరు రాగలిగేదీ డిసైడ్ చేసుకుని తెలియపరుస్తారు కదూ.

మీ ఉత్తరం కోసం ఎదురుచూస్తుంటాము.

వికాస్

*** *** *** ***

జూన్ 8, 1988

హైదరాబాద్

డియర్ వికాస్,

ఇంత తొందరగా మీ క్షేమసమాచారం అందించినందుకు చాలా థాంక్స్.. మీ ఉత్తరం చదువుతుంటే మనసంతా ఖచ్చితంగా ఇదీ అని తెలియని బరువుతో నిండిపోయింది.. అయినా మీరు 'కృతజ్ఞతలు' అదీ ఇదీ అంటూ పెద్ద పెద్ద మాటలు వాడేశారు.. నాకంత అర్హత ఉందనుకోను.. నేను చేసిందల్లా కేవలం నా భావాల్ని కార్తీకతో పంచుకోవడమే! నిజంగా ఇంతకన్నా ఎక్కువ నేనేమీ చేయలేదు.. ఈమాత్రం దానికి మీరిద్దరూ నాకు ఆపాదిస్తున్న గౌరవాన్ని చూస్తుంటే కళ్ళు చెమ్మగిల్లుతున్నాయి.

అందమైన భావాలతో, సునిశితమైన హాస్యంతో ఉత్తరాలు రాసే కార్తీక మా ఫ్యామిలో ఒకరిగా ఎప్పుడో కలిసిపోయింది.. 'ఈ విషయం కార్తీకకి చెప్తే ఏమంటుందో', 'ఈసారి కార్తికని దీని గురించడగాలి', 'దీనికి కరెక్ట్ సమాధానం కార్తీకే చెప్పగలదు' అంటూ తరచూ మా సంభాషణల్లో దొర్లే తన పేరు వింటున్న వాళ్ళకి, మేము తనని ప్రత్యక్షంగా చూడలేదనే విషయం చెప్తే నమ్మరనేది అతిశయోక్తి కాదు! మా మాటల్లో, పనుల్లో నిరంతరం తన నామస్మరణ వినిపిస్తూనే ఉంటుంది.. అంతే కాదు మా ఇద్దరి అమ్మా,నాన్నలకి కూడా తన పేరు చిరపరిచయం!

కార్తీక అప్పుడప్పుడూ మీగురించి చెప్పిన సంగతుల వల్ల అప్పటికే మీరు కూడా మంచి స్నేహితుడిగా మా మనసుల్లో స్థానాన్ని సంపాదించేసారు! కుటుంబవ్యవస్థ పట్ల తనకున్న అసహనాన్ని తొలగించుకుని మీకు భాగస్వామి కావడం మాకెంతో సంతోషం కలిగించిన విషయం.. మీ జీవన సౌరభాన్ని వింటూ, ఆస్వాదిస్తున్నంతలోనే కార్తీక ఇలాంటి ప్రాణాంతకమైన జబ్బు బారిన పడటం ఇంకా జీర్ణించుకోలేకపోతున్నాము.. అదీ దానిగురించి నిర్ధారణ నేనే చెప్పాల్సి రావడం ఇంకా బాధాకరంగా ఉంది.. పొద్దున్న లేచిన దగ్గరనుండీ ఎన్నో దురదృష్టకరమైన సంఘటనల గురించి వింటుంటాం, చదువుతుంటాం.. 'ప్చ్ అలానా!' అని పెదవి విరచి వదిలేస్తాం.. అలాంటిదేదో మనదాకా వస్తేగానీ అందులో ఉన్న అసలు విషాదం మనకి తెలీదు!

ఎన్నేళ్ళ నించీ వింటున్నాం 'కాన్సర్ నివారణకి సాగుతున్న పరిశోధనలు' అని!! ఇంకెప్పుడు కనిపెడతారు మందు!? తల్చుకుంటుంటే ఒక్కోసారి పట్టరాని కోపం... ఈ డాక్టర్లు, సైంటిస్టుల మీద! ఆలోపు మన కార్తీక లాంటివాళ్ళెంతమంది ఈ వ్యాధిబారిన

పడి బాధలనుభవించాలి!! సారీ వికాస్, నా ప్రియ నేస్తం కష్టాన్ని తగ్గించలేని నా నిస్సహాయతకి ఫలితం ఈ అనుచిత ఆవేశం.

ఈసమయంలో తనకి సంతోషం కలిగించేదేదైనా చేయడానికి మేము సిద్ధం.. మీ దగ్గరనించి అన్ని వివరాలతో ఉత్తరం రాగానే బయలుదేరదామని ఎదురుచూస్తున్నాను.. వచ్చే వారం మొదటి మూడురోజులూ ఫారిన్ డెలిగేట్స్ తో ఇంపార్టెంట్ మీటింగ్స్ ఉన్నాయి.. అవి అవ్వగానే గురువారం, పదహారో తేదీ ఉదయాన్నే గోదావరికి బయలుదేరుతాను.. టికెట్ రిజర్వేషన్ అయిపోయింది.

ఏ మాత్రం అధైర్యపడకుండా పరిస్థితుల ప్రభావాన్ని ఎదుర్కొంటున్న మిమ్మల్ని అభినందిస్తున్నాను వికాస్.. ఏ క్షణమైనా ఒక బలహీన పవనాన్ని పంపి మీ నిబ్బరాన్ని పరీక్షిస్తుంటే మీతో పాటు మేమందరం అండగా ఉన్నామన్న సంగతి జ్ఞప్తికి తెచ్చుకోండి.. Lets keep our spirits up!

మిమ్మల్ని కలుసుకునే రోజుకై ఎదురుచూస్తూ..

వంశీ

*** *** *** ***

జూన్ 8, 1988

వైజాగ్

ఎలా ఉన్నారు మిత్రమా?

మధుమాసపు నందనవనంలా గోచరిస్తున్న జీవితం నిజంగా నాదేనన్న నమ్మకం బలపడిన మరుక్షణమే అపహాస్యం చేస్తూ కలలా కరిగిపోవడానికి సిద్ధమైపోతోంది.. అలా కలలా మాయమవకూడదని అందని ఏ నక్షత్రం అంచుల్లో పట్టుకోవాలని ఆరాటపడుతున్నాను.. ఎక్కడ నా పట్టు సడలుతుందోనని కొన్ని ఆత్మీయ హస్తాలు అహర్నిశం నా చుట్టూ కాపలా కాస్తున్నాయి!

'ఇంకా మంచి డాక్టర్లు ఉన్నారంట' అని రాత్రికి రాత్రి ప్రయాణం కట్టించి ఇక్కడికి తీసుకొచ్చేసారు వికాస్.. చేరిన మూడోరోజే నర్సుని మంచి చేసుకుని 'అసలు నా జబ్బేంటని?' వాకబు చేశాను.. ఆవిడేమో తేలిగ్గా నవ్వేసి "జబ్బా గిబ్బా అని పెద్ద పెద్ద మాటలొద్దమ్మా.. కడుపులో సిస్ట్ పెరిగింది.. ఆపరేషన్ చేయడం ప్రమాదమని మందులతోనే తొలగించే ప్రయత్నం చేస్తున్నారు.. అంతే!" అని చెప్పింది.. నాకు బోధపడిపోయింది, ఈమె కూడా మావాళ్ళ నాటకంలో పాత్ర సంపాదించేసింది అని!

అయినా ఇప్పుడసలు నాకసలేమయ్యింది అన్న చింత కాకుండా ఇంకెన్ని మందులు మింగాలా అన్న భయం ఎక్కువైంది.. కడుపులో నొప్పికి తోడు ఆ మందుల వల్ల కలిగే తలతిరుగుడు లాంటివి మొదలయ్యేసరికి నా శక్తి సన్నగిల్లిపోతోంది.. దానికి తోడు బయటనించే సిస్ట్‌ని కరిగించడానికి ఎలెక్ట్రానిక్ బీమ్స్‌ని పంపించే ట్రీట్‌మెంట్ ఒకటి మొదలుపెట్టారు.. అసలేమీ నొప్పి లేకుండా ఇదేదో బానే ఉందే అనుకున్నా.. కానీ మూడోరోజు నించి ఒళ్ళంతా ఒకటే మంటలు, మంచినీళ్ళు తాగినా బయటకి వచ్చేస్తున్న నాసియా ఫీలింగ్.. శారీరక బాధ అటుంచితే అసలు ఈ హాస్పిటల్‌ని చూస్తుంటే నాకు ఏదో స్టార్ హోటల్ లో ఉన్నట్లుంది! ఎటుచూసినా పరిశుభ్రంగా, చల్లని గాలి వచ్చేలా వెంటిలేషన్, అక్కడక్కడా తాజాపూల వేజ్‌లు.. అవన్నీ చూసి నాకు హాయిగా అనిపించడానికి బదులు దిగులేసింది! ఇంత సౌకర్యం లభ్యమయ్యే వెల ఎంతోనని.. మీరే చెప్పండి వంశీ గారు, ఇలాంటి హాస్పిటల్స్‌లో ఫీజులు ఆకాశాన్నంటుతాయి కదా!? దానికి తోడు ఇప్పుడు నాకిస్తున్న స్పెషల్ ట్రీట్‌మెంట్‌కి అయ్యే ఖర్చు!! వీటన్నిటికీ డబ్బు వికాస్ ఎలా సమకూర్చగలుగుతున్నారో తెలీదు.. రెండు మూడు సార్లు అడిగితే "ఇలాంటి విషయాల గురించి ఆలోచించకుండా ప్రశాంతంగా ఉండు.. ఒకప్పుడు నువ్వు నలుగురికీ చేసిన మంచే ఇప్పుడిలా సహాయపడుతుందనుకో!" అంటున్నారు.

అదివరకు వికాస్‌ని 'అమ్మ కుచ్చిళ్ళు వదలని పసిపిల్లాడిలా ప్రవర్తిస్తారంటూ' ఆటపట్టించేదాన్ని.. కానీ గత నెల రోజులుగా అలుపెరుగని సైనికుడిలా ఆయన పడుతున్న శ్రమని చూస్తుంటే మనసంతా వేదనతో నిండిపోతోంది! ఎప్పుడూ సమస్యల్లో ఉన్నవాళ్ళకి ఏదో చేయాలని తాపత్రయపడే మనిషిని స్వార్థంతో నా కొంగునే ముడేసుకుని ఊరూరా తిరుగుతున్నట్లనిపిస్తుంది.. అదే మాట తనతో అంటే నవ్వుతూ "మరి ఆ కొంగుముడి ఎప్పటికీ విప్పనని ప్రమాణం చెయ్యి" అంటారు.. నిజంగానే ఎప్పుడు మిగతా పనులు చేస్తారో కానీ నేను మందుల మత్తులో లేనంతసేపూ నాతోనే ఉంటారు.. హర్షని నా పక్కనే కూర్చోబెట్టి మాటలు నేర్పిస్తున్నారు.. ఇప్పుడర్జెంట్‌గా వాడిచేత 'అమ్మా' అని పిలిపించాలంట.. 'అంత తొందరెందుకు, మాటలు రావడానికి ఇంకా సమయముంది కదా' అంటే "మనవాడు అందరిలా తీరికగా నేర్చుకుంటాడనుకున్నావా, వీడు అన్నిట్లో ఫాస్టు ఉంటాడు చూడు" అంటూ వాడిని కిలకిలా నవ్వేలా చక్కిలిగింతలు పెడతారు..

అలా వాళ్ళిద్దర్నీ చూస్తుంటే అర్జెంట్‌గా లేచి అన్నీ సర్దేసి మా ఊరెళ్ళిపోవాలనిపిస్తుంది.. అంతేకాదు, కళ్ళ ముందు అనేక దృశ్యాలు వరుసగా కదులుతుంటాయి.. వాడికి స్నానం చేయిస్తూ, గోరుముద్దలు పెడుతూ, నిద్రపుచ్చుతూ నేను పద్యాలు పాడటం.. వాడు నా పక్కనే కూర్చుని పాఠాలు చదువుకోవడం.. వికాస్‌తో కలిసి పొలం గట్లెంట తిరిగి కూరగాయలు కోసుకురావడం.. వాడు మొట్టమొదట గెలిచిన ట్రోఫీని నాకు బహుమతిగా ఇవ్వడం.. వాడిని ఏ కాలేజీలో చేర్పించాలా అని నేనూ, వికాస్ తర్జన బర్జన పడడం.. అన్నీ ఇలాంటి దృశ్యాలే!! మీకు తెలుసా, హర్ష వంటి మీద ఒక్క దెబ్బ కూడా పడకుండా వాడికి క్రమశిక్షణ అలవాటు చేయాలని మా కోరిక! ఉజ్వలంగా ఎదగబోయే వాడి భవిష్యత్తులో మా పాత్రలు తలచుకుంటుంటేనే ఎంత ఉద్వేగంగా ఉందో నేస్తం!

ఈ ఆనందం మనసుని చేరి పారవశ్యంగా మారేలోపే మళ్ళీ సన్నగా నొప్పి మొదలవుతుంది.. హర్షని పట్టుకున్న చేతివేళ్ళ బిగువు సడలిపోతుంది.. కళ్ళు బాధతో అరమూతలవుతుంటాయి.. అంతలో "నొప్పిగా ఉందా?" అంటూ తల మీద అతి మృదువుగా వికాస్ నిమురుతుంటారు.. నా కంటినీళ్ళని తుడుస్తూ తన కళ్ళు చెమరుస్తున్న సంగతే తలంపుకి రాదు.. ఇంతకన్నా నరకం కూడదనిపిస్తుంది.

ఒక అందమైన బంధాన్ని పరిచయం చేస్తూ జీవితంలో మలిపొద్దు మొన్ననేగా మొదలైంది.. ఎన్నెన్ని కొత్త ఆశయాలు.. ఆలోచనలు.. చేతనైనంతగా అసహాయులకి కొత్తదారి చూపించాలనే తాపత్రయం.. బోల్డన్ని కొత్త ప్రణాళికలు తయారు చేసుకుంటుండగానే ఇలా మంచానికి అతుక్కుపోవడంతో అప్పుడే ఆఖరిపొద్దు వచ్చేసిందా అనే ఆందోళనొకటి మనసుని పట్టి ఊపేస్తోంది.. కొత్త పనుల గురించి అటుంచితే అసలు శరణాలయంలో పిల్లల పరిస్థితి ఎలా ఉందోనని దిగులుగా ఉంది.

ఇంత తొందరగా అడ్రెస్ ఎలా సంపాదించిందో కానీ మాధురి ఉత్తరం మొన్ననే వచ్చింది.. అక్కడ పిల్లలంతా మమ్మల్ని ఒకటే కలవరిస్తున్నారంట.. ఆరీఫ్ అయితే కార్తీకక్క దగ్గరికి తీసుకెళ్ళండని రోజూ గొడవంట.. అందుకే మందులవీ జాగ్రత్తగా వాడి తొందరగా ఇంటికి వచ్చేయమని రాసింది.. అసలు చూడండి, ఇలా బ్లాక్‌మెయిల్ చేస్తేగానీ నేను మాట విననట్లు!! ఏదో ఒకటి రెండు సార్లు పొట్టలో ఆ మందులు చేసే గొడవ తట్టుకోలేక వేసుకోనని మొరాయించాననుకోండి.. దానికే పిల్లల బెంగ గురించి చెప్పి భయపెట్టాలా, మరీను!! కానీ ఇంకో మంచి విషయం కూడా రాసిందండి.. మా అమ్మమ్మ తాతయ్యలు నా ఆరోగ్యం సంగతి విని చాలా ఆందోళన పడుతున్నారంట.. అంటే వాళ్ళ ఆందోళన నాకు సంతోషం అని కాదు.. ఇప్పటికి వాళ్ళ మనసులో నా పట్ల ఉన్న వ్యతిరేకత తొలగిపోయిందన్న ఆనందం.. అంతే! పోనీలేండి ఈ జబ్బు ఈరకంగా ఒక మంచిపని చేసింది!

ఇందాకే మాధురికి నాలుగు లైన్ల ఉత్తరం రాసేసాను, పిల్లల్ని అప్పుడప్పుడూ వెళ్ళి చూస్తుండమని.. అలానే అమ్మమ్మ వాళ్ళని ఎంతగానో తలచుకున్నట్లు చెప్పమని.. తన ఉత్తరం చదివాక మనసులో ఎప్పటినించో ఉన్న వెలితి తగ్గినట్లు అనిపించినా ఇంకా ఒక అసంతృప్తి మిగిలే ఉంది.. మరింకేమీ కాదు, మిమ్మల్ని కలుసుకోవడం.. అందుకే ఓపిక లేకున్నా మీకు ఉత్తరం రాయడానికి కూర్చున్నాను.

రెండు లైన్లు రాసానో లేదో వికాస్ వచ్చి "ఇంకా మాధురికి ఉత్తరం అవ్వలేదా? ఇంతసేపు కూర్చోకూడదు నువ్వు" అంటుంటే చెప్పాను రాస్తున్నది మీకని.. వెంటనే చెప్పారు, మీకు తను ఇక్కడికి వచ్చీ రాగానే రాసినట్లు, అందులో మిమ్మల్ని తప్పకుండా రమ్మని చెప్పినట్లు.. రేపో ఎల్లుండో రిప్లై కూడా వస్తుంది చూడు అంటున్న తన మాటలు వినగానే భలే సంతోషం వేసింది.. అదిచ్చిన ఉత్సాహంతో ఇంతసేపు రాయగలుగుతున్నాను.. అయినా, నా వెనక మీ ఇద్దరు తెగ ఉత్తరాలు రాసేసుకుంటున్నారుగా అసలు!! ఈ లెక్కన నేను ఇక్కడినించి ఇంటికి వెళ్ళేసరికి మీ ఇద్దరు బెస్ట్ ఫ్రెండ్స్ అయిపోయి, నన్ను వదిలేసి మీకు మీరే రాసేసుకునేటట్లున్నారు!!

ఈ సరదా మాటలు పక్కన పెడితే మీరూ, వికాస్ మంచి స్నేహితులవ్వటం నాకు చాలా సంతోషాన్నిస్తుంది.. అప్పటివరకూ చురుగ్గానే అటూ ఇటూ తిరిగిన తను మొన్న భూషణం బాబాయి తిరిగి వెళ్ళిపోగానే డల్‌గా కనిపిస్తున్నారు.. నా దగ్గర మామూలుగానే ఉంటున్నా తన కళ్ళల్లో అదోలాంటి నిస్సత్తువ!! ఇలాంటప్పుడు వికాస్‌కి మీలాంటి మానసిక స్థైర్యం కలిగించే స్నేహితుల అవసరం చాలా ఉంది.. పోనీ నన్ను కలవడానికి కాకపోయినా మీ కొత్త స్నేహితుడి కోసమైనా వస్తారేమో చూద్దాం!

ఏమిటో మిత్రమా మీ గురించీ, రాధిక గారు, పిల్లల గురించీ మాట మాత్రమైనా అడగకుండా మిమ్మల్ని కూడా నా భవసాగరంలో మునకలు వేయిస్తున్నాను.. క్షమించండి.. అయినా ప్రత్యేకించి అడగకపోయినా మీ అందరూ నిరంతరం మా ఆలోచనల్లో ఉంటారన్న సంగతి మీకు చెప్పక్కర్లేదు.

మరి నాది బాధో, భయమో, ఆందోళనో, లేక అన్నీ కలిపో.. మనసు విప్పి చెప్పడానికి మీకన్న ఆత్మీయులు లేరు.. అందుకే లోపల కదలాడే ప్రతి భావాన్నీ మీతో చెప్పందే మనసూరుకోదు.. మీ 'నేస్తం కోసం' కవితలో కనిపించే ఆ స్నేహం నాకు మీరే!!

"చీకటిపొరల్లో చిక్కుపడినప్పుడు
నెమరేసుకునేందుకు ఒక జ్ఞాపకం కావాలి..
మౌన సరస్సులో సుడులు తిరిగేప్పుడు
ఆహ్లాదం పంచేందుకు ఓ ఆత్మీయ స్వరం కావాలి..
సమస్యల కత్తుల వంతెనపై దిక్కు తోచనప్పుడు
నేనున్నానని వెన్నుతట్టే ఓ నేస్తం కావాలి..
...."

మీ అడుగుల సవ్వడి వినిపించే ఉదయం కోసం ఎదురుచూస్తూ...

కార్తీక

*** *** *** ***

జూన్ 16, 1988
హైదరాబాదు

హలో వికాస్,

కార్తీకకి ఎలా ఉందిప్పుడు? ముందుగా హృదయపూర్వక క్షమాపణలు, చెప్పినట్లుగా ఇవాళ వైజాగ్ రాలేకపోయినందుకు!

నాకు తెలుసు మీరిద్దరూ ఎంతగానో ఎదురుచూస్తుంటారని.. కానీ తప్పనిసరి పరిస్థితిలో ప్రయాణం వాయిదా వేసుకోక తప్పలేదు.. నిన్న ఈపాటికి ఇక్కడ నేనూ, రాధిక భయాందళనలతో హాస్పిటల్‌లో కూర్చున్నాము.. నిన్న సాయంత్రం ఆఫీసుకి ఫోన్ వచ్చింది, స్కూల్లో ఆడుకుంటూ ఆదిత్య జారుడుబల్ల మీదనించి కింద పడ్డాడని! హడావిడిగా హాస్పిటల్‌కి పరిగెత్తేసరికి పరిస్థితి భయానకంగా ఉంది.. వాడి తలకి లోతైన గాయం తగిలి రక్తం విపరీతంగా పోవటంతో దాదాపు కోమాలోకి వెళ్ళిపోయేంత సీరియస్ కండిషన్.. బ్లడ్ ఎక్కించాలంటే ఒక్క రాధికది సరిపోకపోతే మళ్ళీ బ్లడ్‌బాంక్‌ల చుట్టూ పరుగులు.. ఇప్పుడు ప్రమాదమేమీ లేదు గానీ ఇంకా ఒక 3 డేస్ వరకూ హాస్పిటల్ లోనే ఉంచాలంటున్నారు.

నేను రాలేకపోతున్న సంగతి మీకు చెప్పాలని కార్తీక ఉంటున్న హాస్పిటల్ ఫోన్ నంబర్ కోసం చాలా ప్రయత్నించి, అది దొరికినా ఆ రెసెప్షన్ లో ఉన్నవాళ్ళు విషయం మీకు అందజేస్తారో లేదో అని మా ఫ్రెండ్ చేత టెలిగ్రాం ఇప్పించాను.. విషయం తెలీక మీరు కంగారు పడతారేమో అని ఈ రెండు ముక్కలు పోస్టాఫీస్ లోనే రాస్తున్నా!

కార్తీక రాసిన ఉత్తరం అందింది.. తను ప్రస్తుతం ఎంత నిరుత్సాహానికి గురయ్యేదీ నేను అర్థం చేసుకోగలను.. కానీ తనకి ఆదిత్యకి ఇలా జరిగిన విషయం చెప్పకుండా వేరేదో సాకు చెప్పండి, ప్లీజ్.. ఆదిత్యని ఇంటికి తీసుకువచ్చి కాస్త కోలుకోగానే వెంటనే బయలుదేరి వస్తాను.. మీరు, కార్తీక ఏమాత్రం అధైర్యపడకండి.. You are there in our prayers.

మళ్ళీ త్వరలో మిమ్మల్ని కాంటాక్ట్ చేస్తాను.. ఉంటాను.

వంశీ

***   ***   ***   ***

జూన్ 26, 1988

వైజాగ్

ఆత్మీయ నేస్తానికి,

తను ఎన్ని సమస్యల్లో ఉన్నా మన కష్టానికి స్పందించి, నేనున్నానంటూ ఆలంబన ఇచ్చేవాడే కదా అసలైన స్నేహితుడంటే! అలాంటి మీ స్నేహం నాకు లభించినందుకు నేనెంతటి అదృష్టవంతురాలిని నేస్తం! అదిగో, అలా ఏమీ తెలీనట్టు అయోమయంగా చూడకండి.. ఆదిత్యకి ఇప్పుడెలా ఉంది? 'అంతా క్షేమమే' అని మళ్ళీ మీ దగ్గర్నుంచి కబురు వచ్చేవరకూ అదోలాంటి ఆందోళన ఇక్కడ మా మనసుల్లో! నడుస్తున్న బాబుకి ఏ రాయో రప్పో తగిలితేనే మన ప్రాణం విలవిలాడిపోతుంది.. అలాంటిది అంత పెద్ద దెబ్బ తగిలిన ఆదిత్యని చూస్తే రాధిక గారు ఎంత భయాందోళనకు గురై ఉంటారో కదా!! విషయం చెప్పవద్దని మీరు వికాస్‌కి రాసినా అంతకుముందే మీ స్నేహితుడు పంపిన టెలిగ్రామ్ లో 'ఆదిత్య సీరియస్..' అని అప్పటికే మెన్షన్ చేసేసారు!

అది వికాస్ నా దగ్గర ఉన్నప్పుడే నర్స్ తీసుకొచ్చి ఇచ్చేసరికి తను బయటికే చదివేసారు.. మాకైతే చాలా కంగారేసింది కానీ అప్పటికి నా నొప్పి తీవ్ర స్థాయిలో మొదలవ్వడంతో సెడేటివ్స్ ఇచ్చి పడుకోబెట్టేసారు.. ఆ తర్వాత మూడు నాలుగు రోజులకి మళ్ళీ నేను సరిగ్గా ఈ ప్రపంచంలోకి రాగలిగాను.. అప్పుడు వికాస్ మీరు రాసిన ఉత్తరం గురించి చెప్పారు! ఏంటీ, "అసలే జబ్బుగా ఉన్న అమ్మాయి.. తనకి ఇలాంటి బాధ కలిగించే విషయాలు వివరంగా చెప్పడం ఎందుకూ!?' అని వికాస్‌ని చివాట్లేయడానికి రెడీ అయిపోతున్నారా? పాపం, తను మాత్రం ఏం చేస్తారు చెప్పండి.. పది నిమిషాలకోసారి 'ఆదిత్యకి ఏమైందో!? ఇప్పుడెలా ఉన్నాడో!?' అని తల్లుకుంటుంటే చూడలేక 'విషయం ఇదీ' అని చెప్పేసారు.

నాకు తెలుసు, మా ఆయన్ని బాగా వెనకేసుకు వస్తున్నానని అనుకుంటున్నారు కదూ.. "భార్యాభర్తలిద్దరిలోనూ ఒకే రకమైన వ్యక్తిత్వ వికాసం ఉండకపోవచ్చు.. కానీ ఒక తుఫాను సాయంత్రం భర్త ఇంకా ఇల్లు చేరకపోతే భార్య ఆందోళన చెందుతుంది.. అదే

భార్యకి వంట్లో బాగోకపోతే భర్త కాళ్ళూ చేతులూ ఆడవు..'' గుర్తుందా, ఇవి మీరు చెప్పిన మాటలే!! మీరు నాతో చెప్పిన ఇలాంటి ఎన్నో సునిశితమైన విషయాలే నా ఆలోచనలని ఊహించలేనంతగా ప్రభావితం చేశాయి.. జీవితకాలపు అనురాగ బంధానికి తలవంచేలా చేశాయి.

మీ కవితలు చదివీ చదివీ నాక్కూడా ఏదో రాసేయాలన్న దురాశో లేక మీ పరిచయ పరిణామం వివరించాలన్న ఆత్రుతతో... చాలా రోజులుగా మీకు చెప్పాలనుకున్న నా హృదయ స్పందన ఇది...

"గువ్వల కువకువల సుప్రభాతంతో నిద్ర లేస్తున్న బాలభానుడు.. అసుర సంధ్య అల్లరి తట్టులోలేక ఎర్రబడ్డ మొహంతో అస్తమిస్తున్న సూర్యుడు.. గోరువెచ్చగా నిన్ను గుర్తు చేస్తే అది నా తప్పు కాదు..
కను రెప్పల కింద భాష్పాలకే కాదు కలలకీ చోటు ఉందనీ.. ఉండాలనీ.. వాడిన పువ్వు మూగ వేదనే కాదు స్వచ్ఛమైన పచ్చదనం సాక్షిగా రేపు విచ్చుకోబోతున్న మొగ్గ తెచ్చే ఆశల వర్ణాలనీ గుండె నిండా నింపుకోవాలనీ..
మిత్రమా, నా నిశ్శబ్దపు ప్రపంచంలో, నా వెతల కలతను దూరం చేస్తూ నువ్వు ఆలపించిన ఆత్మీయతా రాగం గాయత్రీమంత్రమై..
నా దోసిలిని నమ్మకాల పూలతో నింపుతూ.. హిమసమీరమై మనసుని కమ్మి.. పదాలే లేని నా బ్రతుకుని శ్లోకంలా మలచుకునేందుకు స్ఫూర్తివైన నువ్వున్న తీరాన్ని నేను చేరగలనా!?
ఒక్కసారి.. ఒకే ఒక్కసారి.. నిన్ను చూడాలని.. నువ్వు నేర్పిన నా బ్రతుకు పాట నీకు వినిపించాలనీ..
అది విని నీ పెదవులపై విరిసిన ఆనందపు నెలవంకలను దొంగలించి దిగంతాల అంచులకి పరిగెట్టి పారిపోవాలనీ..
నేస్తం! ఈ ఒక్క కోరిక తీర్చవూ......''

మనందరం కలిసాక వికాస్‌ని చూసి 'మంచి సెలెక్షన్!' అని మీ కళ్ళల్లో కనిపించే మెచ్చికోలుకి చిన్నగా గర్వపడడానికీ.. హర్ష, ఆదిత్య గౌతమ్‌లతో కలిసి ఇల్లంతా పరుగులు పెడుతూ ఆడుకుంటుంటే 'నెమ్మది నెమ్మది' అని హెచ్చరిస్తునే మురిసిపోవడానికీ... ఈ ఆనందాన్ని అనుభవించడానికైనా తలుపులు తోసుకురావడానికి తొందరపడుతున్న మృత్యుదేవతని ధైర్యంగా ఎదిరించాలనిపిస్తుంది!

అయినా ఇలా హాస్పిటల్స్‌లో కాకుండా చక్కగా మా ఊర్లో, మా ఇంట్లోనే కలుసుకుందాం వంశీ గారు.. నాకేమీ పర్వాలేదు.. మీరు కూడా ఆదిత్యకి కంప్లీట్ గా నయమయ్యేవరకూ ఈ ప్రయాణాల గురించి ఆలోచించకండి.. రాధిక గారిని అడిగినట్లు చెప్పండి.

ఇప్పుడే హర్షని తీసుకుని వికాస్ వచ్చారు.. మరి నాదైన జీవితంలోకి కాసేపు విహరించడానికి వెళ్ళొస్తాను.

కార్తీక

*** *** *** ***

సెప్టెంబర్ 15, 1988
వెంకటాపురం

ప్రియ మిత్రమా,

చీకటి దుప్పటి నిండుగా కప్పుకుని నిదురిస్తున్న వేపచెట్టు ఆకులు గువ్వల కువకువల సుప్రభాతంతో బద్ధకంగా కదులుతున్నాయి.. గేటు పక్కనే ఉన్న చిట్టి గులాబీల పొద నిండుగా విరబూసినట్టు ఈ మసక చీకట్లో కూడా కిటికీలోంచి చిక్కగా కనబడుతోంది.. ఉండిండి వీస్తున్న గాలికి టేబుల్‌క్లాత్ అంచులు కదులుతుంటే దానిమీద పెయింట్ చేసిన లతలు ఊగుతున్నట్లనిపిస్తున్నాయి.. ఏమిటీ, నీకు చిరపరిచితమైనవన్నీ ఇలా నా వర్ణనలో కనిపిస్తున్నాయేమిటా అని కదూ నీ ఆశ్చర్యం!?

అల్లెప్పుడో నేనిచ్చిన మాట నిలబెట్టుకోవడానికీ, నువ్వు కోరుకున్నట్లే అక్కడా ఇక్కడా కాకుండా మీ ఇంట్లోనే కలుసుకోవడానికీ మీ ఊరొచ్చాను... కాస్త ఆలశ్యంగా!!!

ఆదిత్యకి స్టిచెస్ పడిన చోట ఇన్ఫెక్షన్ రావడంతో హైఫీవర్.. మళ్ళీ హాస్పిటల్ లో అడ్మిట్ చేయాల్సిన పరిస్థితి.. ఆ హడావిడిలోనే నీకు ఎలా ఉందో, వస్తానని ఎంతగా ఎదురుచూసుంటావో కదా అన్న మధనం.. ఇంతలోనే స్వాంతన వచనాలు పల్కుతూ, అందరం ఇంట్లోనే కలుసుకుందాం అన్న ఆశాభావంతో కూడిన నీ ఉత్తరం చదివాకా నాలో ఒకలాంటి ధైర్యం.. నువ్వు తప్పకుండా కోలుకుని ఇంటికి తిరిగొస్తావని! ఆదిత్యని చూడడానికి వచ్చిన నా క్లోజ్ ఫ్రెండ్స్ అందరూ నీ గురించి అడిగేవారు.. ఆదిత్యకి జ్వరం తగ్గుముఖం పడుతుండగానే ఇంటినించి ఫోన్, నాన్న గారికి స్ట్రోక్ వచ్చిందని!! ఆఘమేఘాల మీద అక్కడికి వెళ్ళి లోకల్ డాక్టర్ల సలహాతో వెంటనే హైదరాబాదు కి తెచ్చేసి జాయిన్ చేశాను.. ఈ గందరగోళంలోనే వికాస్ ఓ సారి కాల్ చేస్తే పరిస్థితి వివరించి నీ గురించి అడిగాను.. 'ఏదో పర్వాలేదు' అని చెప్పినా తన గొంతులో అంతులేని నిర్వేదం ధ్వనించింది.. అప్పుడనిపించింది, ఎలాగైనా ఓ సారి, కనీసం ఒక్కరోజుకైనా వచ్చి మీ ఇద్దర్నీ చూడాలని.

నాన్నా, ఆదిత్య ఇద్దరూ ఇంట్లోనే ఉండి రెస్ట్ తీసుకోవడం మొదలుపెట్టిన రెండో రోజే రాధికతో చెప్పాను, ఒకరోజుకి వైజాగ్ వెళ్ళొస్తానని.. తన సంగతి నీకు తెలిసిందేగా, 'తప్పకుండా వెళ్ళిరండి' అనే అంది! అప్పటికప్పుడు టికెట్ రిజర్వ్ చేయించుకుని అర్జెంట్గా ఈ విషయం వికాస్ చెవిన వేయడం ఎలానా అని ఆలోచిస్తుండగానే ఫోన్ మోగింది.. తీయగానే వికాస్ గొంతు! ఇక నేను ఉత్సా హంగా నా ప్రయాణం గురించి చెప్పబోతుంటే అడ్డుపడి తను చెప్పిన విషయం విన్నాక నాకు ప్రపంచం గిర్రున తిరిగినట్టైంది!

" 'ఇక ఈ నొప్పి భరించే శక్తి నాకు లేదు.. మీరు, హర్ష జాగ్రత్త' అని నోట్ రాసిపెట్టి కార్తీక ఫాన్ కి హ్యాంగ్ చేసుకుందండీ" గద్గదిగంగా అంటున్న వికాస్ మాటలు చెవిలో గింగురుమంటుంటే మనసూ, మెదడూ ఐస్ బ్లాక్స్ మధ్య ఇరుక్కుని ఘనీభవించిన పరిస్థితి.. అవతల వికాస్ హలో హలో అంటున్నా నోరు కదపలేని అసహాయస్థితి! ఏం జరిగిందో అర్థం కాక రాధికే నా చేతిలోంచి రిసీవర్ తీసుకుని మాట్లాడింది.

అసలిదెలా సాధ్యం కార్తీకా!! యముడిని సైతం తలుపవతలే నిలువరిస్తానని ఎంత గుండెనిబ్బరంతో చెప్పావు! మరి ఎన్ని బలహీన క్షణాలు నీమీద మూకుమ్మడిగా దాడి చేస్తేనో నువ్వీపని చేసి ఉంటావు!

'కార్తీక స్కూల్ వాళ్ళు సంస్మరణ సభ ఏర్పాటు చేశారు.. తను ఎంతో అభిమానించే మీరు లేని ఆ సభని ఊహించుకోలేము' అని వికాస్ చెప్పగానే 'తప్పకుండా వస్తాను' అన్నానే గానీ నేను మొదటిసారి మీ ఊరికొచ్చేది ఇలాంటి సందర్భానికా అనుకోగానే మనసులో బాధ సుడులు తిరిగింది. మీ స్కూల్లోకి అడుగుపెడుతుంటే అప్పటివరకూ చూడని ఎందరో చిరకాల పరిచయస్తులు.. వికాస్ తో సహా! భూషణం గారి దంపతులు, మీ అమ్మమ్మ తాతయ్యలు, మాధురి గారి దంపతులు, మీ సుబ్బులు.. మాకు ఎలాంటి పరిచయ కార్యక్రమాలు అవసరం లేకపోయింది! నీతో కలిసి ఎన్నో కార్యక్రమాల్లో పాల్గొన్న మీ స్నేహబృందం, మీ సహాయాన్ని అందుకున్న ఇంకెంతోమంది తో హాలు నిండిపోయింది.. ఇంతమంది మనసుల్లో స్థానం సంపాదించుకున్న నువ్వు నేనేదో నిన్ను ప్రభావితం చేశానని నాకు పెద్దపీట వేస్తూ వచ్చావు!! నీ ఆఖరి ఉత్తరంలో నువ్వు ఆర్తిగా రాసిన కవితలాంటి హృదయనివేదన చదివాక 'ఇంతటి భావుకత్వం

ఉన్న అమ్మాయా ఇంతకాలం నన్ను గొప్ప కవిగా పొగుడుతోంది!?‘ అన్న సంభ్రమాశ్చర్యాలు!! ఎందుకు నేస్తం నాకు చెందని ఎత్తులో నన్ను నుంచోబెట్టావు!? తలచుకుంటేనే కృతజ్ఞత కనుకొలుకుల నుండి ధారగా ప్రవహిస్తోంది!

”దయచేసి ఇవాళ రాత్రికి ఉండండి” అని వికాస్ అడగ్గానే సరేనని తలూపేశాను.. నీకు సంబంధించిన మనుషులు, పరిసరాలు, వస్తువుల మధ్య సంచరిస్తుంటే ఒకలాంటి స్వాంతన కలుగుతోంది.. ఇకనించీ వీటి గురించి చెప్పే నీ ఉత్తరమనే జాబిలి మాఇంటికి రాదుగా.. అందుకే మనసు పట్టేన్ని జ్ఞాపకాలతో తిరిగి వెళ్ళాలనుకుంటున్నాను.

అల్లంత దూరంలో, నువ్వు చెక్కడం మొదలుపెట్టి హడావిడిగా వదిలేసి వెళ్ళిపోయిన శిల్పం, హర్ష... నిద్రలో అటూ ఇటూ కదులుతున్నాడు.. ఈ గాలితరంగాలలో మిళితమైపోయి వాడిని నిద్రపుచ్చుతున్నావు కదూ! భౌతికంగా నీ రూపం నీరవమైనా ఈ పసివాడిని వదిలి నువ్వప్పుడే కనబడని లోకాలకు పోలేవని బలంగా అనిపిస్తోంది.. ఈ చీకటిరాత్రి నిశ్శబ్దంగా నన్ను ఓదార్చడానికి ప్రయత్నిస్తుంటే, ఈ స్వగతం రాసుకుంటున్నాను.. కాదు కాదు..... నీకు రాస్తున్నాను! ఇది ఇక్కడే, నీ టేబుల్ మీదే వదిలెళ్ళబోతున్నాను!! మెదడు సాధ్యం కాదంటున్నా మనసు నమ్మడంలేదు.. ఏ సమీరమో దిగంతాల వైపుకి పయనిస్తూ ఈ స్నేహితుడి కళ్ళలోని తడినీ, మనసులోని వేదననూ నీ వరకూ అందజేస్తుందనే పిచ్చి నమ్మకంతో రాస్తున్నాను.. అసలు రహస్యం చెప్పాలంటే ‘ఇక నువ్వే నాకు ఉత్తరం బాకీ‘ అని నీ ఫోటోని చూసినప్పుడల్లా ఆటపట్టించడానికి రాస్తున్నాను..

స్నేహమంటే కలిసి కాఫీ, టీలు తాగడాలు.. ఊసుపోని కబుర్లు చెప్పుకుని ఎవరిళ్ళకి వాళ్ళు వెళ్ళిపోవడాలు మాత్రమే కాదన్న విషయం అర్థమయ్యేలా చేశావు.. మనుషులు ఎందుకు, ఎలా బ్రతకాలోనని నువ్వు కలగజేసిన స్ఫూర్తికి.. మా మనసుల్లో వెన్నెలలు కురిపించిన నీ ఊసుల జాబిలికి నా అక్షరసుమాంజలి...

”కదిలిపోయే క్షణాలన్నీ
కాలవాహినిలో లీనమౌతాయి
నీ చెలిమిలో గడచిన కాలం మాత్రం
వీడని నీడలా నన్నంటి ఉంటుంది
వెనుతిరిగి నాకు దరహాసాలనందిస్తుంది!
వేసారిన మనసుకి వసంతం చూపిస్తుంది!!”

సదా నీ జ్ఞాపకాలలో..
వంశీ

~~~ అయిపోయింది ~~~
~~~

మీతో కొన్ని ఊసులు:

నా చివరి మాట చెప్పేముందో చిన్న కథ...

రెండు నెలల క్రితం అనుకుంటాను డెబ్భైల్లో వచ్చిన ఒక ప్రముఖ నవల చదవడం మొదలుపెట్టాను.. మొదట్లో కొంచెం బోర్ కొట్టినట్లు అనిపించినా తర్వాత్తర్వాత ప్రధాన పాత్రని మలచిన తీరు నచ్చి రాత్రీ పగలూ ఏ కాస్త సమయం దొరికినా ఆ పుస్తకం పట్టుకు కూర్చునేదాన్ని.. ఇలా చదువుతూనే మధ్య మధ్య నా సాహిత్యగురువు గారితో పాత్రల గురించి చర్చలు చేసేదాన్ని.. అలా ఒకనాటికి ఎదురుచూస్తున్న రోజు వచ్చేసింది, కథ అయిపోయింది! కానీ అది ముగిసిన తీరు నన్ను తీవ్ర నిరాశకి గురిచేసింది! నాకు ఎంతో నచ్చిన ప్రధాన పాత్ర మరణిస్తుంది! అదీ చిట్టచివరి రెండు పేజీల వరకూ మనకి తెలీదు!! 'అనవసరంగా ఆ పుస్తకం చదివి బోల్డంత టైమ్ వేస్ట్ చేసుకున్నాననీ.. ఇలా మెయిన్ కారెక్టర్ ని చంపేసి పేలవంగా ముగిస్తారని అనుకోలేదని' మళ్ళీ మా గురువుగారితో మాట్లాడినప్పుడు వాపోయాను.

"ఒక్క విషయం చెప్పు, నీకసలు పుస్తకమే నచ్చలేదా లేక ముగింపొక్కటే నచ్చలేదా" అని ఆయనడిగారు.. "ముగింపే అస్సలు బాలేదు" ఠక్కున చెప్పాను.. "మరి పుస్తకంలో నీకు నచ్చిన విషయాలూ.. ఆ మెయిన్ కారెక్టర్ నిన్ను ప్రభావితం చేసిన అంశాలూ.. ఇవన్నీ ముగింపు మూలంగా అర్థరహితంగా అనిపిస్తున్నాయా?" మళ్ళీ ప్రశ్నించారు.. ఈసారి ఒక నిమిషం ఆలోచించి "లేదు" అన్నాను.. "అయితే ముగింపు ఎలా ఉంటే నీకేం.. వందల పేజీల పాటు సాగిన కథనంలో ఆ పాత్రని మలచిన తీరు, ఆ పాత్ర అనుభవాల ద్వారా రచయిత చెప్పిన ఎన్నో విషయాలు, మానవ జీవితాన్ని గురించిన అద్భుతమైన అబ్సర్వేషన్స్ ఉండగా, కేవలం రెండు పేజీల్లోని నచ్చని సంఘటన పట్టుకుని మొత్తం పుస్తకమే నిరుత్సాహపరిచిందనడం ఎంతవరకూ సమంజసం!?" అని నాలో ఉన్న నిరాశా మేఘాన్ని పటాపంచలు చేశారు! ముగింపుని బట్టి రచనని అంచనా వేయకుండా అసలు అంశాలకు సరైన ప్రాధాన్యత ఇవ్వడం నేర్పిన వారికి నా ధన్యవాదాలు!

ఈ సంభాషణని మీతో పంచుకోవడానికి కారణం స్ఫురించే ఉంటుంది.. సీరియల్‌లో కార్తీకకి వంట్లో బాలేదన్న భాగం చదివిన తరువాత చాలా మంది ముగింపుని ఊహించి ఇలానే నిరాశ చెందారు.. ఏదైనా మిరకిల్ జరిగి కార్తీకకి నయమైపోతే బావుండుననుకున్నారు.. స్వతహాగా నాకూ బాధాకరమైన ముగింపులున్న కథలూ, సినిమాలు నచ్చకపోయినా ఈ కథ ముగింపు ముందే తెలిసినందువల్లో లేక నేనే రాస్తున్నందువల్లో పాఠకులు వ్యక్తపరుస్తున్న ఈ స్పందనకి అంతగా రియాక్ట్ కాలేకపోయాను! అప్పుడే పైన చెప్పిన సంభాషణలో పాల్గొనడం జరిగింది.. అప్పుడర్థమయింది! *నేనూ..మీరూ..మనందరం ముగింపు మరణమయితే అదొక అపజయంలా భావిస్తాం!! కానీ ఇక్కడ మాత్రం కార్తీక మరణం అపజయం కాదు.. అత్యంత దురదృష్టకరమైన సంఘటన!*

ఈ కథలో ఏ వ్యూహాలు లేవు.. ట్విస్ట్‌లు అంతకంటే లేవు.. తెలుగు సినిమాల్లో కనిపించే త్యాగశీలి పాత్రలు లేవు.. ఉన్నదల్లా స్వచ్ఛమైన స్నేహం! ఇద్దరు మనుష్యుల మధ్య మొదలైన స్నేహం, వారి మనసుల దాకా పాకి.. కుటుంబాల్లోనూ విస్తరించి.. ఇతర స్నేహితులనూ కలుపుకున్న వైనం ఇది!! ఎప్పుడో యండమూరిగారన్నారు, *"చెట్టు నించి జారే ప్రతి శిథిల పత్రమూ వృథ కాదు.. జరిగిపోయిన కథ కాదు.. కొత్త చిగురుకి చోటిచ్చే ప్రయత్నం!"* అందుకే ముగింపు ఏమైందీ అని కాకుండా అసలు కథంతా

అలుముకున్న వంశీ, కార్తీకల స్నేహసౌరభాలను ఆఘ్రాణిద్దాం.. వీలైతే మనమూ వీరిలాంటి నేస్తాన్ని సంపాదించుకోవడానికి ప్రయత్నిద్దాం.. ఒకవేళ ఇప్పటికే ఇలాంటి నేస్తం మన జీవితంలో ఉండి ఉంటే ఆ బంధాన్ని ఇంకాస్త పటిష్ఠం చేసుకుందాం!!

కథలే ఇంకా సరిగ్గా రాయడం రాని నేను ఒక సీరియల్ పూర్తి చేశాను.. అది పాఠకుల హృదయాలకు కొంచెమైనా దగ్గర కాగలిగింది అంటే ఆ గొప్పదనమంతా కిరణ్‌ప్రభ గారిది.... ఆయన నాపైన పెట్టుకున్న నమ్మకానిదీను! ఆయనే ఈ సీరియల్‌లోని కథానాయకుడు 'వంశీ'!! ఇందులో ప్రస్తావించిన కవితలన్నీ వీరి '**కవితాప్రపంచం**' లోనివే. దాదాపు ఇరవై సంవత్సరాలుగా జ్ఞాపకాలలో కార్తీకని సజీవంగా ఉంచుకోవడమే కాకుండా వాటిని అందరితో పంచుకోవాలనుకున్నారంటేనే తెలుస్తుంది ఆయన వారి స్నేహానికి ఎంతటి విలువనిచ్చారో!!

అమ్మో, సీరియలా! నావల్లకాదు బాబోయ్ అన్న నన్ను "ఒక్క పదినిమిషాలు నే చెప్పేది విని ఆ తర్వాత నిర్ణయం తీసుకో" అని కూర్చోబెట్టి వినిపించారు.. కథ విన్నాకైతే నేనసలే రాయలేనన్నాను! ఇంతటి హృద్యమైన కథని సరిగ్గా చెప్పలేక పాడుచేసేస్తానేమో అంటే "లేదు దీన్ని అక్షరాల్లోకి మలిచే శక్తి నీకు ఉందంటూ" నాతో ఔననిపించారు! కథ తనదే అయినా కేవలం అక్కడక్కడా గైడ్ చేయడం మినహా టైటిల్ పెట్టడం నించీ మొత్తం స్వేచ్ఛని నాకే వదిలేశారు.

కౌముది కోఎడిటర్, కాంతి గారైతే నా పేరుని కార్తీకగా మార్చేశారు.. ప్రతీనెలా ఇరవయ్యో తారీఖు రావడం ఆలశ్యం 'కార్తీకా, నీ ఉత్తరం ఎప్పుడొస్తుందోయ్?' అని అడుగుతూనే నేను వంశీ, రాధికల గురించి రాసినవాటిని ప్రస్తావించి "ఈ విషయాలు నువ్వెలా ఊహించగలిగావు!" అంటూ ఆశ్చర్యం వ్యక్తం చేసేవారు.. ఒకటీ, రెండు గంటల్లో విన్నదంతా పన్నెండు నెలల సీరియల్‌గా మలచగలిగానంటే దాని వెనుక వీరి ప్రోత్సాహం ఎంతో ఉంది!!

ఊసులాడే ఒక జాబిలట! ని చదివి కౌముదిలోనూ, నా బ్లాగ్ లోనూ ఎప్పటికప్పుడు తమ స్పందనని తెలియజేసిన పాఠక స్నేహితులందరికీ...

"ఇది నువ్వే రాయగలవు" అంటూ వెన్నుతట్టి ప్రోత్సహించిన కిరణ్‌ప్రభ, కాంతికిరణ్ దంపతులకూ...

ఎప్పటికప్పుడు 'నేను సీరియల్ రాసుకోవాలండీ' అన్న మరుక్షణమే చీమ కూడా చిటుక్కుమనకుండా చుట్టూ ప్రైవసీని కలిగించిన శ్రీవారికి..

హృదయపూర్వక కృతజ్ఞతలు తెలుపుకుంటూ

-మీ

నిషిగంధ

కలలా కరిగి ఊహల్లో మిగిలిపోయిన కార్తీక కథ వెనుక కథ

కలం స్నేహ ప్రపంచం నుంచీ అలా 'కార్తీక' అజ్ఞాతంగానే అదృశ్యమైన తరువాత, 'వికాస్' ఒకసారి హైదరాబాదు వొచ్చాడు. నాకు ఫోన్ చేసాడు. వాళ్ళ నాన్నని సరోజినీదేవి కంటి ఆసుపత్రికి తీసుకొచ్చాననీ, ఇంకో రెండు రోజులుంటాననీ చెప్పాడు. ముందుగా వాళ్ళ అబ్బాయి, పసివాడు 'హర్ష', ఎలా వున్నాడని అడిగాను. బాబుకు ఆరోగ్యం బావోలేదనీ, డయారియా అనీ, వాళ్ళ అమ్మవాళ్ళింటివద్ద వదిలి వచ్చాననీ చెప్పాడు. తనకి అది కూడా వర్రీగా ఉందనీ అన్నాడు. ఇంటికి రమ్మని ఆహ్వానించాను. ఉన్న రెండు రోజుల్లోనూ సి.ఎమ్ ని కలవాలనీ, ఏవో గిరిజన సమస్యలమీద మెమొరాండమ్ ఇవ్వాల్సిన పని ఉందనీ చెప్పాడు. తన ఫోన్ నంబరు అడిగితే , పబ్లిక్ బూత్ నుంచీ మాట్లాడుతున్నాననీ, మళ్ళీ తనే చేస్తాననీ అన్నాడు...అంతే.. ఈ రోజువరకూ 20 ఏళ్ళలో అతని వద్దనుంచీ ఏ సమాచారం లేదు. వాళ్ళబ్బాయి 'హర్ష' ఈ సరికి పెరిగి పెద్దవాడై ఉండాలి. ఆరోజుల్లోనే ఒకసారి ఫారెస్ట్ రేంజర్గా పనిచేసే మిత్రుడొకతను కలిస్తే 'వికాస్' గురించి చెప్పాను. తనకి బాగా తెలుసనీ రాడికల్ ఉద్యమాల్లో పనిచేస్తూ అజ్ఞాతంలోనే ఉంటాడనీ, ఎప్పుడైనా ఉద్యమాల చందాలకోసం వస్తాడనీ చెప్పాడు. ఈసారి కలిస్తే వివరాలు కనుక్కోమని చెప్పాను.. అటునుంచీ సమాచారమేమీ లేదు ఇన్నేళ్ళలోనూ. ఆ విధంగా ఒక ప్రియనేస్తం కనిపించకుండానే , ఈ ప్రపంచంనుంచీ, మా పరిచయ పథంనుంచీ సవినయంగా తప్పుకుంది.

***

1984 మే నెలలో హైదరాబాదు నుంచీ 'పల్లకి' అనే వారపత్రిక మొదలైంది.. అప్పటికే 'ఆంధ్రభూమి' సృష్టించిన ప్రభంజనాన్ని తట్టుకుని, అతి త్వరలోనే అగ్రస్థాయిని చేరుకుంది. (1984 ఆగస్టులో అనుకుంటాను విజయవాడ నుంచీ 'స్వాతి' వారపత్రిక మొదలైంది) 'పల్లకి' మొదలైన మూడో వారం నుంచో, నాలుగో వారం నుంచో నేను వ్రాసిన ఫోటో కవితలు, లోపలి కవర్ పేజీలుగా వచ్చేవి. అచిరకాలంలోనే పాఠకుల ఆదరణ చూరగొన్న ఆ ఫోటో కవితలు, కొన్ని నెలల తరువాత మల్లాది గారి 'లిటిల్ రాస్కెల్' సీరియల్ మొదలయ్యాక, ఇన్నర్ కవర్ పేజీలనుంచీ లోపలి పేజీలకి మారాయి. వారం వారం వచ్చే కవితలకి పాఠకులనుంచీ స్పందన బావుండేది. ప్రతి వారం చాలా ఉత్తరాలు వచ్చేవి. రోజూ సాయంకాలం 'పల్లకి' ఆఫీసుకి వెళ్ళగానే శివప్రసాద్ గారు నాకొచ్చిన ఉత్తరాలన్నింటినీ ఇచ్చేవారు. అలా వొచ్చిన వుత్తరాల్లో ఒక ఉత్తరమే 'కార్తీక' (నవలలో పేరే కొనసాగిస్తున్నా) నుంచీ.

తరువాత జరిగిన సంఘటనలన్నీ నిషిగంధ యధాతథంగా వ్రాసారు. నవలీకరణకోసం ఒక 20 శాతం కాల్పనికత జోడించారేమో కానీ, మిగతా కథ అంతా జరిగిన దానినే చిత్రించారు (పాత్రలూ, స్థలాలూ మార్చి). పాతికేళ్ళ క్రిందటి సంఘటనల్ని, ఒకటి రెండు గంటల్లో నేను చెప్పగా విని, ఆకర్షణీయమైన నవలగా తీర్చి దిద్దిన నిషిగంధని మనఃస్ఫూర్తిగా అభినందిస్తున్నాను.

చాలా పాత్రల స్వభావాలూ, కొన్ని సంఘటనలూ నేను చెప్పకపోయినా రచయిత్రి ఊహించి వ్రాసిన విధానం అమోఘం. ప్రతినెలా తన నుంచీ వచ్చిన స్క్రిప్టు చదవగానే.. మళ్ళీ పాతికేళ్ళు వెనక్కి వెళ్ళిపోయేవాళ్ళం. చాలా మంది అడిగిన ప్రశ్న 'కార్తీకని ఎందుకు కలుసుకోలేదు..?' , 'ఫోన్ లో ఐనా మాట్లాడవచ్చుగదా..?' అని. ఇతమిత్థమైన సమాధానం లేదు. ఆ రోజుల్లో ఫోన్లు ఇంత విరివిగా లేవు. (నిజానికి 1979లో ఫోన్కోసం అప్లికేషన్ పెడితే మాకు 1995 లో కనెక్షన్ వచ్చింది!!) ..వ్యక్తిగతంగా కలవడానికి..ఎందుకో పరిస్థితులు అనుకూలించలేదు. అజ్ఞాత కార్తీక స్నేహం ఇప్పటికీ మాకు మనసులో ఒక తీయని బాధ. మళ్ళీ ఎప్పుడో ఎక్కడో 'వికాస్' ఐనా , లేదా వాళ్ళ అబ్బాయి 'హర్ష' ఐనా కనిపిస్తాడని ఎదురు చూస్తూనే ఉన్నాం..

చాలాసార్లు వాస్తవ సంఘటనలే కల్పిత కథలకంటే ఎక్కువగా మనసుల్ని కదిలిస్తాయనడానికి, నిషిగంధ కలం చిత్రించిన 'ఊసులాడే జాబిలి' ప్రత్యక్ష నిదర్శనం. ప్రతి నెలా ఆసక్తిగా చదివి, తమ స్పందన తెలియచేసి., పాత్రలతో పాటు ప్రయాణించిన పాఠకాభిమానులకి కృతజ్ఞతాభివందనాలు.!! మీ – కిరణ్ప్రభ

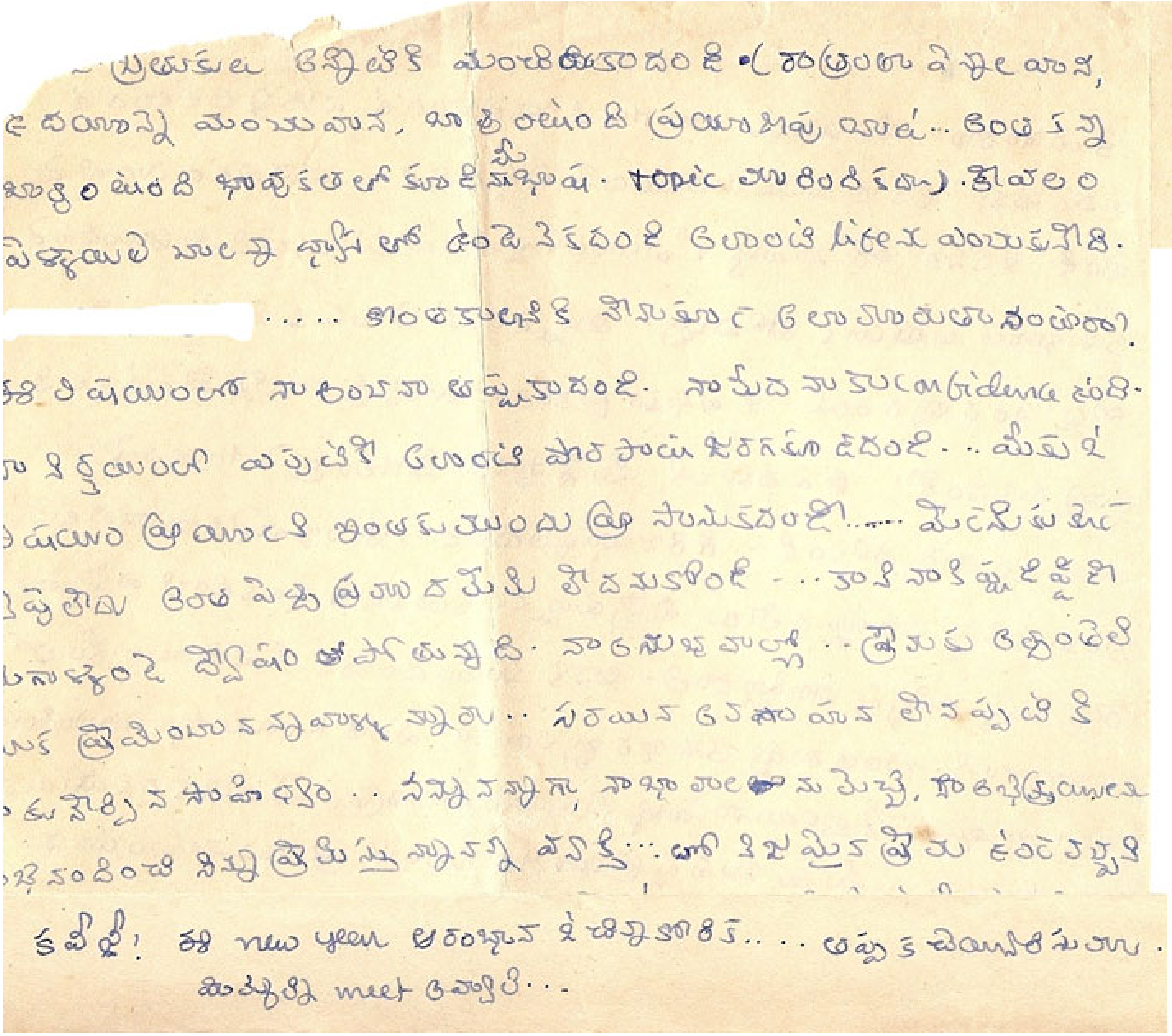

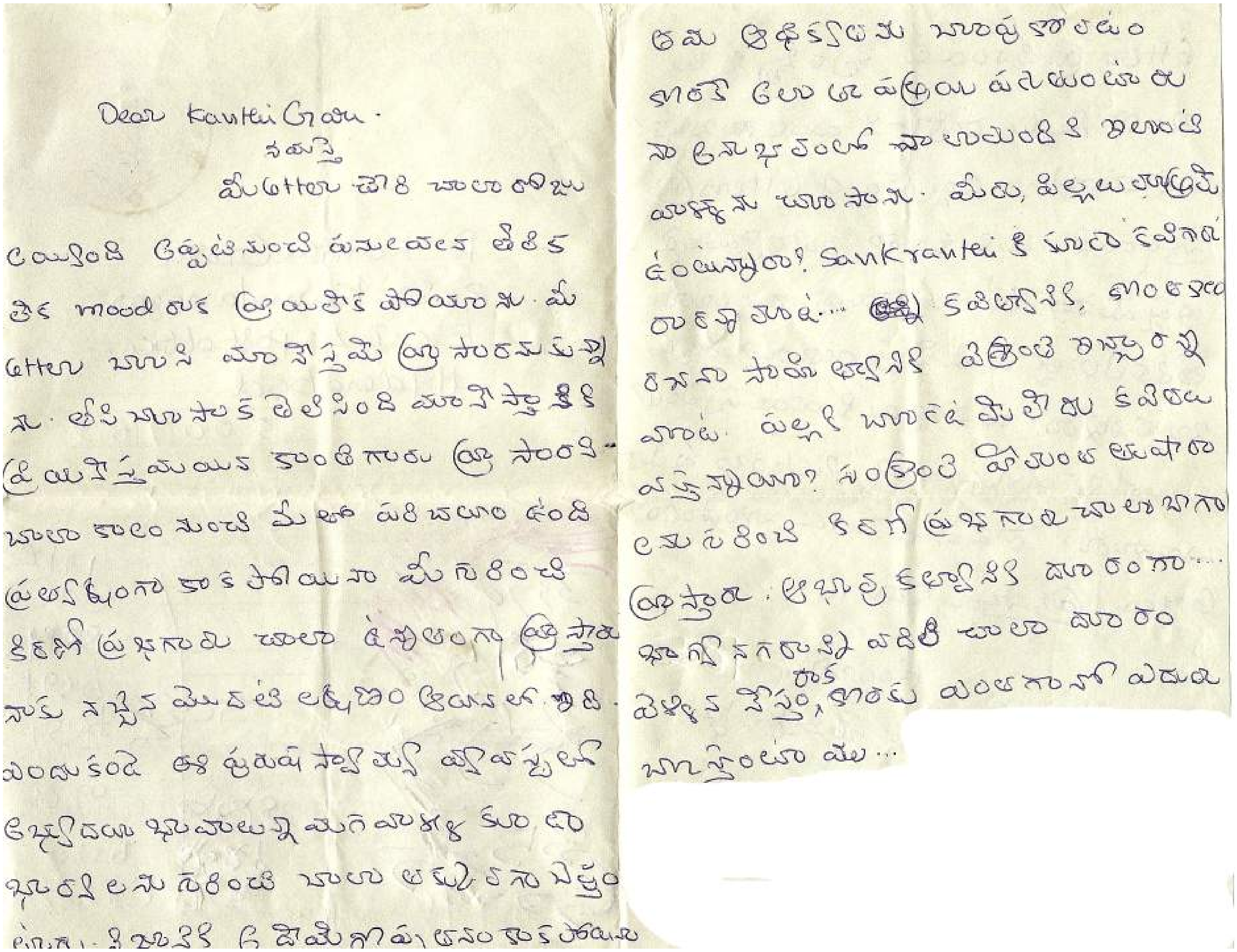

Dear Kanthi Garu.
నమస్తే
మీ letter చూసి చాలా రోజులు

[illegible]